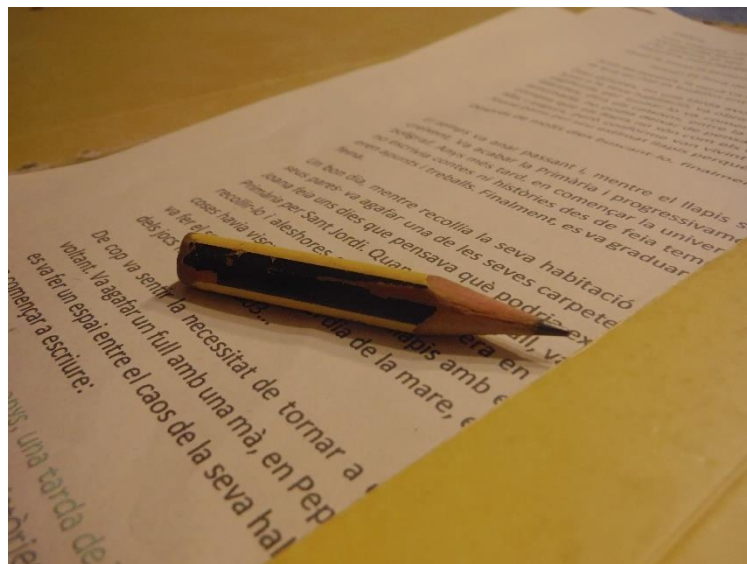

HISTÒRIA DINS D'UNA CARPETA

Sara Gil Fraca

Mireia Terol Martí

Bernat Soler Artigues

Grup D1

Llengua Catalana per a l'Ensenyament

Curs 2016-2017

Hi havia una vegada no fa gaires anys, una nena anomenada Joana. Era una nena riallera que sempre estava alegre i el que més li agradava en aquest món era dibuixar i inventar-se històries d'allò més estrafolàries. Una calorosa tarda de juny, la Joana es trobava a la seva habitació recopilant tots els seus treballs de 2n de Primària. Enmig d'aquell desordre s'hi trobava en Pep. Aquest podia semblar un llapis qualsevol petit i vell que tard o d'hora acabaria a les escombraries, però en Pep era un llapis molt especial per a la Joana amb el qual havia viscut moltíssimes aventures.

La tarda va anar passant. Quan la Joana ja portava una bona estona remenant fulls amunt i avall, va sentir el pare que deia:

—Joana! És l'hora de sopar! Renta't les mans i vine de seguida.

Amb les presses, la nena va agafar tots els treballs que tenia esparcits per damunt la taula i els va ficar dins d'una carpeta, sense adonar-se que en Pep es trobava entre tots ells.

Dies després, en una tarda d'estiu, després de portar hores i hores pensant què podia fer per passar la tarda, la nostra protagonista va decidir que volia dibuixar. Així que, dit i fet, va anar cap a la seva habitació, va obrir l'estoig i va començar a buscar el que des de feia anys havia estat el seu company d'aventures. Després d'una estona remenant dins l'estoig, es va adonar que el seu llapis preferit no era on creia que l'havia deixat. Molt capficada, va començar a regirar tota l'habitació. Va mirar sota el llit, entre les llibretes, dins els calaixos, entre la roba bruta... però ni rastre d'en Pep. Cada cop estava més amoïnada, no podia deixar de pensar on redimonis havia anat a parar. La Joana sentia que el llapis estava en perill i la necessitava. Hem de tenir en compte que els llapis no són com els éssers humans. Ells, a diferència de nosaltres, neixen sent alts i segurs, però conforme van vivint, es van tornant cada cop més petits i indefensos.

Després de molts dies buscant-lo sense èxit, finalment va desistir i va decidir comprar-se un llapis nou.

* * *

El temps va anar passant i, mentre el llapis seguia tancat en aquella carpeta, la Joana anava creixent. Va acabar la Primària i progressivament va deixar d'escriure amb llapis

per passar al bolígraf. Anys més tard, en començar la universitat, ja no feia servir ni el llapis ni el bolígraf i ja no escrivia contes ni històries des de feia temps. Ara utilitzava l'ordinador i tot el que escrivia eren apunts i treballs. Finalment, es va graduar com a mestra de Primària i va començar a exercir la seva feina.

Un bon dia, mentre recollia la seva habitació per fer la mudança -per fi marxava de casa dels seus pares- va agafar una de les seves carpetes de l'escola i va sentir que alguna cosa queia. La Joana feia uns dies que pensava què podria explicar, que fos original, als seus alumnes de 2n de Primària per Sant Jordi. Quan va mirar avall, va veure un petit llapis tirat al terra. Es va ajupir per recollir-lo i aleshores se'n va adonar: era en Pep, el seu llapis preferit de la infància. Era el llapis amb el qual havia après a escriure, el llapis amb el qual va fer el seu millor dibuix del dia de la mare, el llapis amb el qual va escriure el conte guanyador dels jocs florals del 2003... el llapis amb el qual havia viscut tantes aventures!

De cop va sentir la necessitat de tornar a escriure. Oblidant-se de tot el que passava al seu voltant, va agafar un full amb una mà, en Pep amb l'altra, va seure en aquella taula desordenada, es va fer un espai entre el caos de la seva habitació i, com si fos el llapis el que movia la seva mà, va començar a escriure:

Ara fa vint anys, una tarda de juny, sense solta ni volta, em vaig veure tan cat en una carpeta plena d'històries i dibuixos d'allò més estranys. Al principi no entenia res del que estava passant, però aleshores se'm va acostar una "A" molt simpàtica amb barret de copa i es va presentar:

—Hola, em dic Alfa!

—Hola, jo sóc el Pep!

—Estic disposada a ser la teva guia durant tot el temps que estiguis aquí dins. Suposo que deus saber on estàs...

—Doncs no.—Va dir el llapis— La veritat és que estic força perdut.

—No et preocupis, mica en mica ho aniràs descobrint.

Dit i fet. Em va agafar de la mà i em va portar fins un bosc ple d'animals salvatges. Només arribar, se'ns va apropar una serp en forma de "S". Al principi vaig desconfiar, tot el

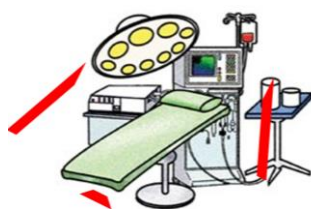

que havia escrit sobre les serps eren coses no gaire bones, però ràpidament em vaig adonar que aquella serp venia a saludar-nos i no pas a atacar-nos. La serp em va presentar tots els seus amics, entre ells un bou amb un cap molt particular: era idèntic a l'Alfa, però estava al revés i no portava barret. Em sembla que els vam caure bé, ja que ens van convidar a quedar-nos més temps amb ells.

En acabar la nostra estada al bosc, vam anar a la ciutat. Allà hi havia tot tipus de lletres, entre elles una "L" amb uns ulls molt inquietants que no paraven de mirar-nos.

Per amagar-nos-en vam entrar al primer edifici que vam veure, que resultava ser un hospital. Sense saber com vam entrar a la sala d'operacions, on estaven desmuntant una "A" per operar-la. En veure que aquell no era el nostre lloc, vam marxar corrents.

La Joana estava tan capficada en la redacció del seu conte, que no es va adonar de l'hora que era fins que va sentir el seu pare, que preguntava:

–Joana, et quedaràs a sopar?

Aquest cop, però, es va assegurar que el llapis estava ben guardat i que no el tornaria a perdre. Va marxar cap a la cuina, tota contenta perquè per fi havia trobat una història per explicar als seus nens i nenes de 2n.